

תת"ע 10358/08/19 - מדינת ישראל נגד יובל דני ליעוז

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקוה

תת"ע 10358-08-19 מדינת ישראל נ' יובל דני ליעוז

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יובל דני ליעוז

החלטה

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב יותר מ - 12 שעות, בפרק זמן של 24 שעות, בניגוד לתקנה 168(א)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**").
- על פי עובדות כתב האישום, ביום 31.7.19 בשעה 19:05, בכביש 44 נהג הנאשם ברכב משא, מ.ר. 30742401, יותר מ- 12 שעות בתקופה של 24 שעות.
- ביום 16.2.20 כפר הנאשם במיוחס לו. על כן, נקבע התיק לשמיעת הראיות. בסיום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

טענות הצדדים

- בפרשת התביעה העידו רס"ר דוד נוטמן. באמצעותו הוגשו: הזמנה לדין - 1/ת, דו"ח עיכוב - 2/ת, דוח פעולה - 3/ת וטופס תפיסת דיסקת טכוגרף - 4/ת. בחקירתו הנגדית אישר העד כי אינו מבין בפענוח טכנוגרף.
- העיד כהן פרדי, שערך המזכר הנלווה לדוח תנועה - 5/ת.
- ב"כ המאשימה אף הגישה את הדסקה עצמה (ת/6) ללא פיענוח.
- ב"כ הנאשם טען כיתע"צ לא הוגשה כדין וכנדרש על פי חוק, וכן לא הוגש פענוח של הדסקה. לדבריו, קריאת דסקה ופענוחה אינן בגדר ידיעה שיפוטית.

8. ב"כ המאשימה הפנתה לדברי הנאשם בת/1: "**אני מצטער, ביקשו ממני נסיעה נוספת**" (ר' ת/1 ע' 2) וביקשה לראות בהם כהודייה בעובדות המפורטות. עוד טענה, כי על פי החוק האיסור הוא לנהוג מעבר ל - 12 שעות בפרק זמן של 24 שעות, ללא קשר להפסקות.

דין והכרעה:

9. טענת "אין להשיב לאשמה" מעוגנת בהוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם..."

10. הרציונליים העומדים בבסיס סעיף זה, הינם למנוע מההגנה להביא ראיותיה ועדיה כאשר לא הוכחה אשמה לכאורה. זאת, בכדי לחזק את זכותו הבסיסית של הנאשם - זכות השתיקה - ובפרט של מי שאשמתו כאמור לא הוכחה אף לא באופן לכאורי, וכן על מנת לחסוך בזמן עדי ההגנה ובזמן השיפוט (ר': בש"פ 8087/95 **שלמה זאדה נ' מדינת ישראל**, מרדכי לוי, "טענת "אין להשיב לאשמה" - בחינה מחדש" (225) הפרקליט | כרך מט (תשס"ז-תשס"ח) ע' 226).

11. על מנת להכריע בטענת "אין להשיב לאשמה" נדרש בית המשפט לבחון את מסכת התביעה ולהביע עמדה לכאורית בנוגע אליה (ע"פ 2194/17 **חיפה כימיקלים בע"מ נ' עיריית חיפה**).

12. על בית המשפט לבחון האם יש סיכוי סביר שהראיות בתיק יביאו להרשעה, אם לאו (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**).

13. כב' השופט (בדימוס) קדמי, מבהיר בספרו (י. קדמי **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני (מהדורה מעודכנת, תשס"ג - 2003) 1049 ואילך) כי המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה בהקשר זה, הנה כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

14. נקבע כי די בהקשר זה, בקיומן של ראיות "דלות" להוכחת יסודות העבירה. בית המשפט אינו שוקל בשלב זה שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי. הטענה נבחנת בהנחה שהראיות שבאו לחובת הנאשם, ואפילו המדובר אך ב"חלקים" או "שברים" של עדות, תזכינה לאמון ולמשקל מלא (ר' ת"פ (שלום נת') 6268/06 **פרקליטות מחוז המרכז נ' דור אבי שי** (פורסם בנבו, 09.02.2009)).

15. ההלכות הנוגעות לטענת "אין להשיב לאשמה", סוכמו על ידי כב' השופט שמגר בע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון פד"י לב (1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1], הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או

ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא הייתה מסתמכת עליהן ((All E.R. 448 1 (1962)). אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות. אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42, [5], הנ"ל)".

16. בהתאם לעקרונות אלו, אבחן את השאלה האם עמדה התביעה בנטל הוכחת האשמה לכאורה.

17. כאמור, בפרשת התביעה שהתנהלה ביום 19.2.20, העידו שני עדים, שבאמצעותם אף הוגשו מסמכים. האחד רס"ר דוד נוטמן, שערך את הדו"חות שהוגשו (ת/1 - ת/4). העד נשאל על ידי ההגנה האם הוא בעל רקע בפענוח טכנוגרף, והשיב כי לא (ר' פרוט' הדיון מיום 19.2.20 עמ' 2-3).

18. האחר, פרדי כהן, שערך את ת/5 - מזכר נלווה. ההגנה בחרה שלא לנהל חקירה נגדית.

19. לאחר שעיינתי במסמכים, בפרוטוקול הדיון ובמוצגים, אני קובע כי אין בראיות שהוצגו כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, כפי שיפורט להלן:

20. מחומר הראיות שהוצג עולה כי העדים תפסו את דיסקט הטכוגרף, והגיעו למסקנה על בסיס הדסקה כי הנאשם נהג לכאורה ברכב מעל 12 שעות בפרק זמן של 24 שעות.

21. תקנה 3 לתקנות התעבורה (שמירת דיסקט טכוגרף והגשתה לבית המשפט), תשס"ז-2007 (להלן: "תקנות הטכוגרף") קובע:

(א) דיסקה תוגש לבית המשפט בצירוף תעודת עובד הציבור שיאושר בה -

(1) כי הדיסקה נשמרה והוחזקה באופן האמור בתקנה 2;

(2) כי לא נעשה בה כל שינוי כאמור בסעיף 27ג(א) לפקודה.

(ב) תעודת עובד הציבור יכול שתוכן עד לשלב של בירור האשמה כאמור בסימן ה' לפרק ה' לחוק סדר הדין הפלילי; ואולם אין בהוראה זו כדי לגרוע מזכות הנאשם או אדם אחר המנוי בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי לעיין בתעודה במהלך עיון בחומר חקירה לפי הסעיף האמור, אם ביקש זאת מראש.

(ג) אין בהוראת תקנה זו כדי לגרוע מהאפשרות להביא לעדות את מי שביצע פעולה כאמור בתקנה 2, גם אם לא ניתנה לגביה תעודת עובד הציבור.

22. דיסקט הטכוגרף הוגשה על ידי השוטר שתפס אותה, ללא תעודת עובד ציבור, מבלי שהעיד על האמור בתקנה 2. כמו כן, לא הוגש מסמך פענוח לדסקה ואף לא העיד בוחן מוסמך או כל גורם אחר בעניין זה.

23. בהיעדר נתון מרכזי זה, משלא עמדה המאשימה בתנאי התקנות ומשלא הוצג פיענוח של תוכן הדסקה, המעיד על כך שהנאשם אכן נהג ברכב 12 שעות בפרק זמן של 24 שעות, משקל הדסקה כשלעצמה, אפסי.

24. זאת ועוד, אין כל אינדיקציה בחומר הראיות לגבי הכשרתו של השוטר תופס הדסקה לקריאת דסקה מסוג זה. נהפוך הוא.

25. בת/1 - מסמך ההזמנה לדין, נכתב כי הנאשם אמר "אני מצטער, ביקשו ממני נסיעה נוספת, עשיתי הפסקה..." (ר' ת/1 ע' 2) לא מצאתי כי יש מקום לקבל אמירותיו אלה של הנאשם כהודיה בעובדות כתב האישום. לא מצאתי כי יש בהבעת הצער של הנאשם משום הודיה בעובדות המפורטות בכתב האישום. מדובר באמירה כללית שאינה ספציפית. לא זו אף זו, אין באמירה לפיה התבקש לבצע נסיעות נוספות כדי ללמד שמדובר דווקא בנהיגה מעבר ל- 12 שעות בפרק זמן של 24 שעות.

26. בית המשפט התייחס בעבר להגשת כתבי אישום ללא פענוח דסקה. כך נקבע : בבאש 9955-03-19 אימן אבו רביעה נ' מדינת ישראל: "ללא פענוח של תוכנה, אין ראייה ממשית התומכת בעדות השוטר שתפס את הדסקה וקבע את שקבע בדוח". ר' אף ת"א 2358/04 ביתר תור בע"מ נ' עופר יוסף סימון וקנין נקבע: "גרסאות הצדדים באשר למהירות המדויקת בה נסע הנהג מטעם התובעת נראו בעיני שקולות, כשאין במסמך הטכוגרף שצורף לסיכומים, בלא שמסמך זה פוענח על ידי מומחה, כדי להכריע בין הגרסאות".

27. לאור האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה הלכאורי הבסיסי, ומשלא עשתה כן אין הנאשם נדרש להשיב לאשמה.

28. המזכירות תשלח החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר תש"פ, 27 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.